

A POKOL TÜZE

November 26., szombat délután

Hogyan kellene kutatnunk a Szentírást? Vajon mindenekelőtt a már megfogalmazott alapelveket kell az elképzeléseinkhez igazítanunk? Vagy inkább a saját gondolatainkat és véleményünket kellene a Szentíráshoz igazítanunk, összevetve elméleteinket a Szentírás igazságával? Sokan, akik olvassák, sőt tanítják az Írásokat, nem értik értékes igazságait.

Nagyon sok ember hajlik a tévtanításra épp ott, ahol annyira nyilvánvaló az igazság. Ha azonban tanításait összevetnék Isten Igéjével, és az Igét nem a saját maguk által tanított tantételekkel próbálnák igazolni, többé nem járnának sötétségben, és nem védelmeznék tévedésüket. Sokan úgy mutatják be a Szentírás szavait, hogy megfeleljen saját elgondolásaiknak, de Isten Igéjének félremagyarázásával nem csak önmagukat, hanem másokat is félrevezetnek. – *Counsels to Writers and Editors*, 36. o.

Milyen csalárd az emberi szív! Milyen könnyű összhangra jutni a gonoszsággal. Semmi nincs rombolóbb hatással a lélek tisztaságára, igaz és szent istenfogalmára és az örökkévaló dolgokról való vélekedésére, mint szüntelen valami olyat szemlélni és magasztalni, ami nem Istentől való. Ez beteggé teszi a szívet, és lealacsonyítja az értelmet. A tiszta igazság a befogadó jellemére tett felemelő, nemesítő és megszentelő hatás által visszavezethető az isteni Forrásra. [...]

„Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok...” (Lk 8:18) – szól Krisztus figyelmeztetése. Az igazság tanulása érdekében hallgatnunk kell, hogy járhassunk abban. Majd ismét így szól: „Megjegyeztétek, amit hallotok...” (Mk 4:24) „Mindent próbáljatok...” (1Thessz 5:21), „...ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba!” (1Jn 4:1) Ne hagyjuk figyelmen kívül Isten tanácsát! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 78–79. o.

A hazugságban való hit nem gyakorolhat megszentelő befolyást az életre és a jellemre. A hazugság maga sem tehető igazsággá annak ismételtetése vagy az abban való hit által. Az őszinteség egyetlen lelket sem menthet meg a hazugságban való hit következményeitől. Lehetek tökéletesen őszinte, miközben rossz irányba haladok, de attól az még nem válik a helyes irányú vagy nem vezet el a kívánt célhoz. Az Úr nem akarja, hogy vak hiszékenységbe essünk, s ezt a hiszékenységet megszentelő hitnek nevezzük. Az igazság megszentelő alapelv, ezért van szükség annak megismerésére. Össze kell vetnünk a lelkieket a lelkiekkel. Mindent meg kell vizsgálnunk, és csak azt megtartanunk, ami jó, ami az isteni névjegyet hordozza, és élénk tárja azokat az indítékokat és alapelveket, melyek alapján cselekednünk kell. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 56. o.

November 27., vasárnap

Sátán vezetése mellett megindul a sereg. A királyok és hadvezérek közvetlenül Sátán mögött haladnak, őket pedig a harcosok követik szakaszokba osztva. Minden egyes szakasz élén parancsnoka halad, és miközben a földnek szétrepedezett felületén a szent város felé menetelnek, a legteljesebb rend uralkodik soraikban. Jézus bezárja a város kapuit, s az istenteleneknek serege körülzárja a várost. Most rajvonalba állnak fel, nagyon heves ütközetre várnak. [...]

Sátán híveinek táborába rohan, s igyekszik tette készíteni őket. De Istentől tűz hull alá az égből, s a hatalmasokat és nagyokat, a szegényeket és kicsinyeket együttesen megemészti. Láttam, hogy egyesek gyorsan megsemmisültek, míg mások tovább szenvedtek. Cselekedeteik szerint vették el büntetésüket. Egyesek napokon át égtek a tűzben, s amíg csak egyetlen éghető porcikája volt testüknek, amely még nem hamvadt el, a legnagyobb kínokat szenvedték el. Az angyal így szólt: „Kínjaik meg nem szűnnek, és tüzüik ki nem alszik, amíg egyetlen részük lesz, amelynek még el kell pusztulni.” – *Tapasztalatok és látomások*, 293–294. o.

„És lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr.” „Megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt. Kisarjasztja az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.” „Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának.” (Ésa 28:5) – *Maranatha*, 371. o.

Isten ma is kijelöli a helyét terveiben minden nemzetnek és minden egyénnek. Az embereket és a nemzeteket ma is leméri a kezében lévő mérőzsinórral, és nem követ el hibát. Mindenki saját maga dönt a sorsáról, és Isten mindent úgy kormányoz, hogy tervei teljesedjenek.

A történelem, amelyet a nagy „én Vagyok” jelölt ki Igéjében, láncszemet láncszemmel egyesítve a prófétai láncolatban – az örökkévalóságtól kezdve a múltban, az örökkévalóságig a jövőben – megmondja nekünk, hol állunk most a korszakok folyamában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt, amit a jövődőlés előre meghatározott, nyomon követhetjük a történelem lapjain a jelen ideig, és biztosak lehetünk benne, hogy aminek még meg kell történnie, szintén be fog teljesedni a maga rendje szerint. – *Előtted az élet*, 178. o.

November 28., hétfő

Az Isten törvénye elleni háború, amely még a mennyben kezdődött el, az idők végéig folytatódik. Mindenki próbára tétetik. Engedelmesség vagy engedetlenség, ez az a kérdés, amelyről az egész világnak döntenie kell. Mindenkit felszólítanak, hogy válasszon Isten törvénye és az emberek parancsolatai között. Itt húzzák meg a nagy választóvonalat. Csak két osztály lesz. Mindenki megmutatja majd, hogy vajon a hűség oldalát választotta-e, vagy a lázadás oldalát.

Ezután eljön a vég. Isten igazolja, érvényesíti törvényét, és megszabadítja népét. Sátán és mindazok, akik csatlakoztak hozzá a lázadásában, elvesznek. A bűn és a bűnösök elpusztulnak; a gyökér és az ágak (Mal 4:1). [...]

Ez nem egy önkényes cselekedet Isten részéről. Irgalmasságának az elvetői azt aratják le, amit vetettek. Isten az élet forrása. Azok, akik a bűn szolgálatát választják, elkülönülnek Istentől, és így elvágják magukat az élettől... A lázadó étellel Sátán és mindazok, akik vele egyesültek, úgy kívül helyezik magukat az Istennel való harmóniából, egyetértésből, hogy Isten pusztja jelenléte emésztő tűz lesz a számukra. Isten dicsősége annak ellenére, hogy Isten a szeretet, megsemmisíti őket. – *Jézus élete*, 763–764. o.

Isten nem akarja, hogy bárki is elpusztuljon. „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útvjáról és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útai-

tokról! Hiszen miért halnátok meg?” (Ezék 33:11) A kegyelemidő alatt Lelke állandóan kérleli az embereket, hogy fogadják el az élet ajándékát. Csak azokat hagyja elpusztulni, akik nem hallgatnak könyörgésére. Isten kinyilatkoztatta, hogy a bűnnek – a világegyetem veszedelmének – meg kell semmisülnie. Vele pusztulnak mindazok, akik ragaszkodnak hozzá. – *Krisztus példázatai*, 123. o.

Isten szeretettel teljes, jósága nagy, mégsem fogja felmenteni azokat, akik megvetik a felkínált üdvösséget. Az özönvíz előtt élt emberek hosszú életűek voltak, mégis el lettek törölve a föld színéről, mert áthágták törvényét. Isten többé nem fogja sem a föld alatti, sem az égi vizeket felhasználni a föld elpusztítására, amikor majd haragja újra kiárad azokra, akik megvetik az Ő tekintélyét, hanem a föld rejtékéből és az égből hoz tüzet rájuk. Ez után a föld megtisztul, és felcsendül a dicsőítő ének: „A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Jel 5:13) „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!” (Jel 15:3) Mindazok, akik a mennybe gyűjtöttek kincseket... egyesülnek ebben a dicsőséges győzelmi énekben. – *Our High Calling*, 252. o.

November 29., kedd

Az évszázadok a tévelygés állandó előrehaladásáról tanúskodtak a Róma által hirdetett tantételek következtében. Már a pápaság megalapítása előtt figyelmet szenteltek a pogány bölcsészek tanításainak, és befolyást gyakoroltak a gyülekezetben. Sokan, akik megtérteknek vallották magukat, még mindig ragaszkodtak pogány bölcséletük elveihez, és nemcsak önmaguk tanulmányozták ezeket, hanem másokra is ráerőltették, mint annak eszközét, hogy kiterjeszthessék hatásukat a pogányokra. Ily módon súlyos tévelygéseket hoztak be a keresztény hitbe. Ezek közül kiemelkedik az ember természetes halhatatlanságának és a halálban való öntudatának tantétele. Erre a tanra alapozta Róma a szentek segítségül hívását és szűz Mária imáadását. Ebből eredt az örök gyötrelem tévtana a teljes megátalkodottak részére, amit korán behoztak a pápai hitvallásba.

Így előkészítették az utat még más pogány tanok bevezetésére is, amelyet Róma purgatóriumnak, tisztítóútnak nevezett, és arra hasz-

nált fel, hogy megfélemlítse a hiszékeny, babonás tömeget. E tévtan által megerősítették az örök gyötrelem helyének létesítését, ahol az olyanok lelke szenvedte el bűneinek büntetését, akik nem érdemeltek örök kárhozatot, azért onnan bemehettek a mennybe, bűneiktől való megtisztulásuk után. – *A megváltás története*, 332–333. o.

Istent a Közbenjárón, Jézus Krisztuson keresztül lehet megközelíteni. Nem bocsáthat meg bűnöket jogossága rovására. Csakis általa bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen. Nincsen olyan bűn, melyet az Úr Jézus Krisztuson keresztül meg ne bocsátana. Ez a bűnös egyedüli reménye, s ha ebben nyugszik őszinte hittel, bizonyos lehet a teljes és ingyenes megbocsátásban. Egyetlen és mindenki számára elérhető út van. Ezen keresztül gazdag és bőséges bűnbocsánat vár a bűnbánó, megtört lélekre. A legsötétebb bűnök is bocsánatot nyernek. [...]

A ma felajánlott illatszerek, a tisztító tűzben levő lelkekért mondott misék a legkevésbé sem eredményesek Istennél. Az összes oltár és áldozat, a hagyományok és kitalálások, melyek által az emberek üdvösséget remélnek kiérdemelni: hamis érvelések, téveszmék. A külső udvarban nem lehet áldozatot bemutatni, mert a szenthelyen mindenható Főpapunk végzi munkásságát. Se fejedelem, sem uralkodó nem merészkedik belépni a szent helységbe. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 912–913. o.

Semmilyen kifogást nem hozhatnak fel azok, akik azt hangoztatják, hogy nincs több feltárandó igazság, és hogy a Szentírásról szóló tanításaink tévedhetetlenek. Pusztán az a tény, hogy népünk hosszú időn keresztül bizonyos tanításokat igaznak tartott, egyáltalán nem bizonyítja tévedhetetlenségünket. Az idő sosem fogja a tévedést igazsággá változtatni, viszont az igazság mindig is igazság marad. Az igazi hitalapelvek semmit sem veszítenek erejükből az alapos tanulmányozás nyomán. – *Counsels to Writers and Editors*, 35. o.

November 30., szerda

Azon a sarkalatos tévedésen alapszik a halálban is megmaradó öntudat tana, hogy az ember természeténél fogva halhatatlan. Ez olyan dogma, amely az örök gyötrelem tanához hasonlóan ellentmond a Szentírás tanításainak, a józan észnek és az emberségnek. A közhiedelem szerint a megváltottak a mennyben mindent tudnak, ami a földön, különösen

hátra maradt barátaikkal történik. De mi öröme lenne a halottaknak abban, ha látnák az élők gondját, baját, ha ismernék szeretteik bűneit, csalódásait, szenvedéseit? Vajon élveznék-e a menny boldogságát földi barátaik felett lebegve? Milyen mérhetetlenül felháborító az a hiedelem, hogy amikor a megátalkodottak utolsót lélegzenek, lelkük a pokol lángjai közé kerül! Milyen kimondhatatlanul gyötrődnének azok, akik látnák, hogy barátaik készületlenül szállnak a sírba, egy olyan örökkévalóságba, ahol állandósul a fájdalom és a bűn. Ez a gyötrő gondolat már sok embert az örületbe kergetett.

Mit mond a Szentírás ezekről a dolgokról? Dávid kijelentette, hogy az ember öntudatlan a halálban. „Kimegyen a lelke; visszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő tervei.” (Zsolt 146:4) Salamon ugyanígy vélekedett: „Az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit nem tudnak.” „Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.” „Semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a seolban, ahová menendő vagy.” (Préd 9:7–8, 12) – *A nagy küzdelem*, 545. o.

„Mert Dávid ezt mondja róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. Annakokáért örvendezett az én szívem, és vígadott az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységben nyugszik. Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.” (Csel 2:25–27)

Péter apostol kifejti, hogy Dávid nem önmagáról beszélhetett, hanem kizárólag Jézusról, mert a többi emberhez hasonlóan természetes halált halt. Sírját, amely áldott porait tartalmazta, nagy gonddal őrizték meg mindazon napig. Dávidot, mint Izráel királyát és mint prófétát Isten különlegesen becsülte. Próféta látomásban megmutatta neki Krisztus életét és szolgálatát. Látta megvettetését, szolgálatát, keresztre feszítését, temetését, feltámadását és mennybemenetelét.

Dávid bizonyosságot tett arról, hogy Jézus Krisztus lelke nem maradt a sírban, és teste sem látott rothadást. Péter apostol bemutatja ezen jövendölések beteljesedését a názáreti Jézusban. Isten valóban feltámasztotta Őt sziklasírjából, mielőtt teste rothadást látott volna. Ő volt most az, akit felmagasztaltak az egek egeiben. – *A megváltás története*, 244–245. o.

December 1., csütörtök

Jézus szerette az embereket, és mindent megtett azért, hogy a véren megvásárolt lélek újjászülessen, és új élet fakadjon az Ő életéből... „Akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” Azok, akik hisznek Krisztusban, indítékaik ereje, jellemük alkotóeleme tőle származik, akiben hisznek. – *Isten fiai és leányai*, 299. o.

Jézus mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Krisztusból ered a semmihez sem fogható, nem kölcsönvett, nem származtatott élet... A kereszténynek Krisztus istensége biztosítja az örök életet. „Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” (Jn 11:25–26)

A hívő ember számára a halál egy jelentős dolog. Krisztus egy „pillanat”-nak nevezi. „Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké... Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké.” (Jn 8:51–52) A keresztény ember számára a halál csupán alvás, a csend és a sötétség pillanata. Élete el van rejtve Krisztussal együtt Istenben, és Krisztus megjelenésekor „majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben” (Kol 3:4). – *The Faith I Live By*, 187. o.

Az Atya egyszülött Fián kívül senki nem ajánlhatott fel olyan áldozatot, amely mindazok megtisztítására alkalmas lett volna, akik – bármilyen bűnösök és szentségtelenek is – engesztelőáldozatként fogadják el a Megváltót, és engedelmeskednek a mennyei törvénynek. Semmi más nem állíthatta vissza az embert Isten pártfogásába.

Krisztus az életét adta azért, hogy az ember újra visszanyerhesse isteni képmási adottságait. Jézus kegyelmének hatalma az embereket az igazságnak iránti engedmesség felé vonja. [...]

A megtisztult szív számára minden megváltozik... Isten Lelke új életet teremt a lelkünkben; gondolatainkat és vágyainkat Krisztus akarata alá rendeli. Belső emberünk megújul, és Isten képmására átfőmálódik. Gyöngé és tévedő emberek tanúsítják a világnak, hogy a megváltó hatalom és kegyelem a sérült jellemű embert kiegyensúlyozott és gyümölcsöző egyéniséggé tudja tenni. – *Isten csodálatos kegyelme*, 103. o.

December 2., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „A spiritizmus” című fejezet.